

til at forholde sig til den gruppe, og det ville muligvis have virket befremdende for det rummelige arbejdsmarked.

Vi forstår heller ikke, at der skal oprettes en særlig formidlingsenhed for dem, der er lidt skæve i forholdet til arbejdsmarkedet. Hvorfor skal kommunerne og arbejdsformidlingen ikke i samarbejde varetage deres interesser? De detaljeret beskrevne principper for sagsbehandlingen lægger op til, at socialforvaltningen og sagsbehandleren har et indgående og detaljeret kendskab til arbejdsmarkedet, og det er jo en forudsætning for at vurdere, om en given borger har ressourcer i behold, som kan bruges. Men hvorfor er det ikke den afdeling, der har et indgående kendskab til borgeren og arbejdsmarkedet, der sammen med Arbejdsformidlingen skal finde de konkrete job?

Jeg er nødt til at spørge: Tror forligspartierne, at viljen og åbenheden hos arbejdsgiverne bliver større af, at de besøges af skole- og ungdomsvejledere, der skal skaffe praktikpladser til folkeskoleelever, af erhvervsskolevejledere, der skal skaffe uddannelsespladser til elever, af AF-konsulenter, der skal skaffe pladser til forsikrede ledige, af kommunale jobkonsulenter, der skal skaffe pladser til kontanthjælpsmodtagere, og af dem fra de nye formidlingsenheder, der skal skaffe plads til folk med nedsat arbejdsevne?

Handicapkompensationen er uigennemskuelig. Vi frygter, at det hele drukner i overadministration, fordi der skal dokumentation til for at få kompensation, og hvis ikke alt skal overlades til det kommunale skøn, kræver det en meget detaljeret vejledning. De handicappede kan let blive tabere.

Og er det en rimelig ekstraudgift, at man skal købe to biografbilletter i stedet for én, fordi man skal have en hjælper med? I kommune A mener man ja, men i kommune B mener man måske nej. Skal man som handicappet registrere og overveje alting, er det faktisk ganske vanskeligt og kan blive meget bureaukratisk.

Nu kan jeg ikke nå mere angående sagsbehandlingen, men jeg kunne godt tænke mig at vide, om forligspartierne er klar over, at kun ca. 40 pct. af pensionssagsbehandlerne har en socialrådgiver- eller socialformidleruddannelse og altså er dårligere uddannet end den gennemsnitlige kommunale sagsbehandler.

Børge Klit Johansen (KRF):

Kristeligt Folkepartis ordfører på området, fru Tove Videbæk, kan ikke være til stede, hvilket

hun beklager meget, og jeg skal i hendes sted fremføre følgende:

Som socialordfører har jeg og sikkert også mine kolleger i udvalget fået et hav af henvendelser fra personer, som var kommet i klemme i systemet, især i førtidspensionssystemet. Således har jeg fået adskillige henvendelser fra borgere, som bliver trukket igennem et arbejdsprøvningsystem. Ofte er det mennesker, der er så syge, at de bliver mere syge af arbejdsprøvnningen, og andre er i arbejdsprøvningsystemet i årevis, op til 4-5 år.

Borgerne udtaler, at ofte er det ikke selve arbejdsprøvnningen, der er det værste, men derimod usikkerheden, utrygheden. Man får ikke handlingsplaner, man skal arbejde mere, får man at vide. Men man får ikke at vide, hvad næste skridt i arbejdsprøvnningen er, og hvornår det kommer. Man må bare vente i usikkerhed, og i denne ventetid er det så, det kan ske, at sygedagpengene ophører, og man bliver overladt til kontanthjælpssystemet. Men er man så heldig eller rettere uheldig at være godt gift, og ægtefællen har en lønindkomst – ja, så kan man ikke få kontanthjælp og ender i det sorte hul, og i det sorte hul, uden kontanthjælp og uden viden om, hvad der skal ske fremover, er der adskillige borgere i Danmark, der har måttet gå fra hus og hjem.

Det er utrolig mange sørgelige livshistorier, vi er blevet bekendt med i de senere år, og derfor er det positivt, at vi nu får en ny ændring af loven. Der fastlægges regler om undersøgelsen af arbejdsevne, om sagsbehandling og om fremgangsmåder. Der er et antal kommuner, der i samarbejde med Socialministeriet har udarbejdet »den gode sagsbehandlingsmetode«, og det er meningen, at den skal bruges i alle kommuner, og at alle sagsbehandlere skal efteruddannes i brugen af den.

Dette ser vi i Kristeligt Folkeparti meget frem til, så vi i langt højere grad rundt om i landet vil se medmennesker, der ikke længere kan klare et fuldtidsarbejde, blive behandlet værdigt og med respekt, så de er trygge og helt præcist ved, hvad der skal ske og hvornår, og hele tiden er med i beslutningerne. Hvis borgerne kan udføre noget arbejde, skal de tilbydes fleksjob, som kan formidles af en formidlingsenhed eller af andre virksomheder, men det vigtigste er, at dette arbejde foregår effektivt og med respekt for den enkelte borger.

Et andet punkt på min ønskeliste til førtidspensionsreformen var, at borgere, der er så syge,